

A black and white close-up portrait of a young woman with dark, curly hair, freckles, and striking blue eyes. She is looking directly at the camera with a neutral expression. The lighting is dramatic, highlighting her facial features against a dark background.

Cherubino

Andrea Grill

LEYKAM
international

LEYKAM international

Andrea Grill

CHERUBINO

roman

S njemačkoga prevela
Milka Car

Zagreb, 2021.

Leykam international

NAKLADNIK
Leykam international d.o.o., Ilica 42, HR-10000 Zagreb
www.leykam-international.hr

ZA NAKLADNIKA
Jürgen Ehgartner

UREDNIKA
Eugenia Ehgartner

PRIJEVOD S NJEMAČKOGA
Milka Car

LEKTURA I KOREKTURA
Neli Mindoljević

© 2021 Leykam international d.o.o., Zagreb
Nijedan dio ove knjige ne smije se umnožavati,
fotokopirati ni na bilo koji drugi način reproducirati
bez nakladnikova pismenog dopuštenja.

© of the translation: S. Fischer Foundation
by order of TRADUKI.

Naslov originala: „Cherubino”. © 2019 Paul Zsolnay
Verlag Ges.m.b.H., Wien

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu Ministarstva
kulture i medija RH u Godini čitanja.
Gefördert durch das Bundesministerium Kunst, Kultur,
öffentlicher Dienst und Sport Österreich.

**GODINA
ČITANJA
2021**

ISBN 978-953-340-132-4

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001115963.

Tiskanje dovršeno u studenom 2021.

CHERUBINO

*Nema mnogo ljudi
koji se zaljube u rendgensku sliku –
premda mi se čini
da ih je u posljednje vrijeme sve više.*

Ileana Cotruba

LIKOVİ

IRIS SCHIFFER, mezosopranistica

LUDWIG, političar, poduzetnik

SERGIO VINCINZINO, tenor

MARTHA HALM, Irisina agentica

VIKTOR (Vicky), Irisin brat

Irisini roditelji

Sergiovi roditelji

ELIZABETH MARIE (Lizzy) DEMMENIE, redateljica

CHRISTA, korepetitorica

VINCENT SOLITANO, dirigent

DINO BARADIE, redatelj

SUSAN ZERLOWSKY, dirigentica

Embrij/fetus

Liječnica

Liječnik

Razl. sporedni likovi (među ostalima bend i njegovi članovi, kolege, intendanti, glazbenici u orkestru, prijateljice, kostimografi, obožavatelji itd.)

PRVI ČIN

*_0 (75 cm)

Ponovno je pogledala kroz prozor. Zeleno, neočekivano zeleno, čak i ovdje. Vlatai trave odražavale su se na plohi prozorske klupčice, a ondje je, u obrisima u obliku lancete ležao štapić. Pokazat će joj je li u pravu. Dvanaest, trinaest. Vjetar je pomicao travu, na testnom prozorčiću pojavila se crtica. Netko je pokucao na vrata. Brojila je dalje. Ponovno kucanje. Samo malo! Zaboravila je gdje je stala. Evo odmah! Ali slastičarnica u čijem se toaletu upravo nalazila bila je netom prije sasvim prazna? Dvadeset, dvadeset i jedan. Kvaka na vratima micala se. Je li točno brojila ili je preskočila neke znamenke? Naslonila se na zid: hladnoća keramičkih pločica kroz bluzu. Prozor je bio odškrinut, mirisalo je po toplu tijestu. Trideset i pet, trideset i šest. Livada se povila pod udarom vjetra da bi se potom ponovno uspravila. Četvrtaste ploče na kojima su se još prepoznavale crte u kamenu prekrivale su put. Trideset i devet, četrdeset sekundi – jedna crtica, dvije: jedna u kružnom otvoru, jedna u uglatom, obje ružičaste. Čitala je priložene upute, premda ih je već sve bila pročitala: dvije crtice znače da, bez crtica znači ne. Miris topla tijesta postao je još snažniji. Iris je posegnula za svojim iPhoneom i fotografirala je te crtice. Tada je omotala štapić maramicom i listićem s uputama, gurnula ga je natrag u kutiju i u torbu koja je visjela na kvaki. Svjetložuta, malena, lagana; posjedovala je više od dvadesetak raznih torbi, no u pravilu se gotovo uvijek odlučivala za ovu.

Pogledala se u ogledalo, lice joj je izgledalo sasvim uobičajeno. Ta što si očekivala? Sama je sebi isplazila jezik. I on je izgledao uobičajeno. Prethodno je na šanku gledala kolače, no nije se mogla

odlučiti pa je rekla da će sjesti, ali nije sjela. Ionako ne bih mogla ništa pojesti.

Znala je, znala je još od jučer.

A sada je imala i dokaz.

Kvaka se ponovno pokrenula. Kucanje, iznova. Ovješena torba zadrhtala je.

Potegnula je vodu. Izišla je sa smiješkom, smijeh je prokuljao iz nje, prošla je uz damu u uskoj crnoj kožnatoj suknji dok je ova vrtjela glavom.

Kao jedina mušterija stajala je pred vitrinom s tortama. Čime vas mogu poslužiti? Biskvit-roladu, ovu s jagodama. Možete li mi zapakirati čvrsto, za van? Naravno. S vješto umotanim paketićem napustila je slastičarnicu. Na drugoj strani ulice je kroz izlog uspjela prepoznati ljekarnicu kod koje je bila prije, vidjela je da razgovara s nekom mladom ženom, pruža joj više paketića i ponovno ih uzima natrag, stavlja pred nju nove paketiće, veliku tubu...

Jednostavno je, rekla joj je ljekarnica, to je najsigurnija metoda koja postoji. Savršeno pouzdana, nikako ne možete pogriješiti.

Doista je bilo jednostavno.

Iza ljekarne rastvarao se krajolik. Zelen, ludo zelen. Livada na kojoj su pasle dvije ovce u daljini, ali još jasno vidljive. Ocvao seoski vrt, žuti neveni na stabljikama. Seoska idila u milijunskom gradu. Paketić joj je lagano ležao u ruci, duguljast. Žena je rukom prešla preko svojega snježno bijelog liječničkog ogrtača, otvorila je blagajnu, odmah je zatvorila i pružila joj račun. Iza njezina lijevog ramena pasle su ovce.

Sljedeća joj je mušterija pokvarila pogled. Propuh je zalupio prozor i ponovno ga raskrilio. Oprez! Ljekarnica se uhvatila za glavu kao da će joj odletjeti.

Iris je tada već bila vani. Upala joj je u oči slastičarnica, crvene vrpce u izlogu, prešla je ulicu i ušla u nju.

Iris je krenula, paketić s kolačem ljuljao joj se o zglobu ruke. Za četrdeset minuta trebala je biti na pjevačkoj probi. Bilo je prekasno da ode do hotela. Pogledom je pošla prema dolje pregledavajući se. Crna haljina do koljena, plave najlonke, bijele tenisice, nije loše za ulogu za koju se prijavila. Neće previše utjecati na intendantovu moć predočavanja; ta je haljina odgovarala onoj Sophie koju je trebala utjeloviti na probi. Ne *ona* Sophie na koju bi ljubitelji opere odmah pomislili kada bi se pojavio taj naslov, nego ona druga, rijetko postavljana.

Opa, pomislila je. Ova nova izvjesnost nije joj teško pala. Pogledala je sliku testnog štapića na svojem iPhoneu. Sve dok to ona ne poželi, nitko drugi neće saznati. Na ekran je dospjela nova poruka, pala je iz gornjega lijevog kuta, a onda je postala nevidljivom. Držim ti fige i palčeve. Uskoro ću stići, otipkala je hodajući, ljubim ti nožne prstiće, I.

Išla je dalje u smjeru u kojem je pretpostavljala da se nalazi Prinzregententheater; nije dobro poznavala München, jednom je doduše uskočila kao zamjena na opernom festivalu i provela je ondje nekoliko tjedana – kao učitelj glazbe u Straussovoj *Arijadni* – ali tada nije imala vremena baviti se topografijom grada.

Ubrzala je korake, dospjela do nekakve šumice, komadić nje-govane divljine u svakodnevici. Trkači, biciklisti, djeca što su se igrala lovice oko nekakva jezerca ili vikala u vrtuljku, okretno su